

(CD-61) ૫ – વધ-ઘટવાળી આસક્તિને

વધ-ઘટવાળી આસક્તિને, લૌકિક સંજ્ઞા માને પ્રેમ,
સામેસામી અથડામણથી, નોંધ કરે છે છાનો વ્હેમ.

અ-વિરતિ મોટી નુકશાની, જીવતાં જણ સાથે સંગ્રામ,
પુદગલની અ-વસ્તી સર્વે, ‘એવરચેન્જેબલઈ’ ‘પ્રોગ્રામ’.

નોંધવહિ વાંચીને જીવડો, ‘ટેંશન’ કરવે બુદ્ધિમેં,
ભૂતકાળનો કાદવ ઊછળે, ‘આજ’ની ઘડીએ ધૂંટીને.

જે જાણીને ક્લેશ વધ્યો તે, અવસ્થા છે વિનાશી,
લાલચ, લોભે જાત વેચી દે, મોહક બુદ્ધિ વ્યભિચારી.

આપણે ચોળી ચીકણું કરીએ, પેલો બગીચે ફરતો હોય,
જેને માટે નોંધો લીધી, તે તો બીજા કર્મે હોય.

એક ‘નંબર’ની ‘ફાઈલે’ નોંધી, બે ‘નંબર’ની પ્રાકૃત ભૂલ,
ઘરમાં ગંદવાડો કહોવાયો, ક્લેશી જીવતર ધાણી-ધૂળ.

તાંતાવાળી આખી ‘લો-બુક’, ગૂંચવાડે બંધ્યું ‘પાર્સલ’,
મૃત કર્મોને જીવતાં કરશે, ભૂતકાળોનું ‘પોસ્ટમોર્ટમ’.

ફેંકી દેવાની રદીને, મફતમાંયે કોઈ ન લ્યે,
પસ્તીવાળો કાઢી મેલે, કચરો ઘરમાં મૂર્ખ ભરે.

નાની-મોટી નોંધ લીધી તે, જીવ્યાં સુધી ઉદ્વેગકર,
ભાવકર્મથી કારણ-દેહે, મોત પછીયે હપ્તા ભરે.

દુનિયાનાં ઘડવૈયાએ પણ, ‘ઓફીસ’ ઉપર માર્યું તાળું,
આખ્યા ‘સ્ટાફ’ને છુટ્ટો કરીને, સૂઈ ગયો છે કરીને વાળું.

ઉપરવાળો ‘કર્તા’ છે નહીં, કર્તા વિના દુનિયા નહીં,
વિભાવોને ‘મારા’ માનેલ આત્માથી તો સૃષ્ટિ થઈ.

નોંધ કરી તે જોખમદારી, આડે રસ્તે ચક્કા જામ,
આખો ‘ટ્રાફિક’ પુદગલ-પક્ષી, ઉંઘે અસ્ત્રે **HA-JAM**.

પગથી માથા લગી સંસારી, નોંધ જણે છે જગ-ભાવો,
અભિપ્રાયોથી મનનું બંધન, નોંધે જીવતો સ્પંદિત બાવો.

નોંધ જુએ છે ‘કર્તા કોણ છે?’ રાતે-દા’ડે વેર વધંત,
આવ્રણ વધતાં અંધારું ઘોર, આત્માની ઘોર કષાય-તંત.

નોંધો જન્માવે મન ડંખીલ, ગમ્મે ત્યારે મારે ડંખ,
અહંકારી ભાંજગડોથી, લોઢાં ઉપર ચઢતો જંધ.

નોંધ કરીને દુનિયા ઊભી, થઈ ગઈ શંકી દોષિત દ્રષ્ટિ,
તાંતા, તરકટ, ત્રાગાં સુધી, વિ-ગ્રહ-વર્તી નોંધક વૃત્તિ.

તન, મન, વાણી દુઃખે ડંખી, અંતર બાળે વૈરાગ્નિ,
જગને નિર્દોષિત જોવાને, ‘દાદા’ પાસે માગો શક્તિ.

આખી દુનિયા છે નિર્દોષ જ, “જ્ઞાની” કહેતા વારંવાર,
એક શબ્દ પણ પચીને ઊગતાં, થઈ જાશે તારો ઉદ્ધાર.

આપણી સામે આવે છે તે, પાકેલા કર્મોનાં ફળ,
‘ભોગવટા’થી જડશે ‘હિસાબ’ જ કેરી, કારેલું બી’જલ.

ફરિયાદો સહુ નક્કામી ગઈ, નફફટ છે ત્યાં નાક નથી.
અરૂચી ઉત્પન્ન કરાવે, ‘ઈફેક્ટિ’ ‘ત્રિ-કરણી’ ગ્રંથિ.

ગઈ તિથિ તો જોશીડાયે, જોઈ ઉખેડી બોલતાં નૈથ,
વર્તમાનમાં જીવી જાણો, **A. M.** કહેતાં ‘દાદુ’ વૈદ.

દેખી, સુણી, વાંચી વિગતે, અવસ્થાવે મન ચક્કર,
પ્રાકૃત જણિયા દોષો ધાવાં, પ્રજ્ઞા-વ્યાપ્તિ કર સદ્ગર.

સમય સમયનું કામ કરે છે, હસણું-રોણું ઉદયાધીન,
અપના દોષે ઊભી નોંધે, ચલતી દુનિયા કર્માધીન.

કુદરત જાતે કાનુનેશ્વર, અવ્વલ ન્યાયી સમયેશ્વર,
કાચી-પાકી પુદગલ નોંધો ફાડી ‘તે’ થ્યાં પરમેશ્વર.

અ-ઘટ કેવળ આત્મ-સ્વરૂપ જ, અલૌકિકમાં સ્થિરતા જેમ,
જેમ છે તેમ જ સમજી-શમાતાં, મોક્ષ સુધી જો કુશળ-ક્ષેમ.